

FRANTIŠEK MÜLLER

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA PLZEŇSKU

VSTUP ZAKÁZÁN

2

VSTUP ZAKÁZÁN

nastole

Skutečné zločiny na Plzeňsku 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

František Müller

Skutečné zločiny na Plzeňsku 2 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRANTIŠEK MÜLLER

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA PLZEŇSKU 2

 nastole

Cover © Pavel Ševčík
Fotografie Shutterstock.com © Gorodenkoff
Fotografie © Milan Říský
Zdroj fotografií k případům: archiv autora

ISBN tištěné verze 978-80-7448-176-5
ISBN e-knihy 978-80-7448-184-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-185-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7448-178-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

OBSAH

ÚVOD.....	6
-----------	---

1. ČÁST

VRAZI, KTERÍ NESKONČILI VE VĚZENÍ

Agent 02	11
Vražda knihovnice.....	47

2. ČÁST

KYSELINA

Když ne já, tak nikdo	85
-----------------------------	----

3. ČÁST

KRKAVČÍ MATKY

Babybox	141
Vražda na čtyři způsoby	227

ZÁVĚR	254
-------------	-----

ÚVOD

Když vloni na podzim vyšel první díl knihy *Skutečné zločiny na Plzeňsku*, byl jsem velmi mile překvapen, jakých ohlasů se knize dostalo. Především mě potěšily nadšené reakce a pozitivní hodnocení samotných čtenářů. Všechny názory poctivě čtu a za každý z nich upřímně děkuji. Netrvalo dlouho a z nakladatelství přišla nabídka další spolupráce, a jelikož jsem „jedničkou“ zdaleka nevyčerpal zásobu mrazivých příběhů z Plzeňska, dlouho jsem nad pokračováním neváhal. Do druhého dílu jsem zařadil pět kriminálních případů, které se odehrály v nedávné minulosti, konkrétně mezi lety 2013 až 2017. Stejně jako v předchozí knize i tentokrát líčím jednotlivé případy tak, jak se skutečně odehrály a jak jsem je osobně vnímal, když jsem se na jejich objasňování s kolegy podílel. Jména zainteresovaných osob i názvy míst, kde se činy odehrály, byly z důvodu ochrany totožnosti změněny, samotný popis událostí i citace z protokolů nicméně odpovídají realitě.

Dlouze jsem zvažoval, které kauzy vybrat. Jednak abych vám dal nahlédnout zase do jiných částí policejní reality a také abyste si mohli představit, o kolik náročnější je práce skutečných detektivů oproti těm filmovým a televizním. Jaké množství nejrůznějších úkonů se často musí splnit a kolik úsilí vynaložit, než se dostaví kýžený výsledek. Nakonec jsem se rozhodl jít cestou méně obvyklých, ale čtenářsky snad zajímavějších témat, jimž se autoři fiktivních kriminálních příběhů spíše vyhýbají.

První dvojkapitola je věnována duševně nemocným pachatelům, kteří jednali ve stavu nepřičetnosti. Práce s takovými jedinci má svá specifika a bývá mimořádně obtížná nejen pro kriminalisty a vyšetřovatele, ale i pro lékaře a soudní znalce, kteří o osudech pachatelů spolurozhodují.

Některé z publikovaných kauz jsou mediálně známé a ve své době se kolem nich rozvířila celá řada spekulací, mýtů a polopravd, na jiné se

časem tak trochu pozapomnělo. Případ, kterému se svého času dostalo obrovského mediálního pokrytí, vkládám doprostřed knihy: zákeřný a zbabělý útok kyselinou, který měl pro přeživší důsledky, jež si obyčejní smrtelníci sotva dokážou představit.

K dalším opomíjeným tématům bezesporu patří vraždy novorozenečných miminek. Bohužel obdobné skutky nejsou až tak vzácné a v závěru knihy se přesvědčíte, že usvědčit pachatele, respektive pachatelky tak hrůzných a nepochopitelných činů nebývá vůbec jednoduché.

Aby si člověk mohl na určitou věc či kauzu vytvořit vlastní názor, měl by se s případem seznámit detailněji, nejen prostřednictvím dílčího a občas i lehce pokřiveného pohledu, který veřejnosti zprostředkovávají média. V knize vám proto dávám příležitost, abyste si částečně udělali vlastní obrázek o průběhu šetření jednotlivých případů a o složitosti a náročnosti práce policistů i dalších zainteresovaných osob. Pokud to alespoň malým dílkem přispěje k většímu pochopení policejní práce na straně veřejnosti a nevynášení rychlých soudů u budoucích případů a kauz, budu jedině rád.

Přeji vám příjemné – jakkoli místy neveselé – čtení.

František Müller

1. ČÁST

**VRAZI, KTERÍ
NESKONČILI
VE VĚZENÍ**

„Za více než třicet let u policie jsem měl tu čest s řadou duševně nemocných pachatelů, ale tenhle nevelký muž podezřelý z vraždy byl přece jen v něčem odlišný. Před námi seděl člověk, který byl skálopevně přesvědčen o své pravdě. Z jeho tmavých očí vyzařoval až jakýsi fanatismus. On přece vykonal pro lidstvo dobrodiní! Zbavil svět teroristy, který usiloval o život samotné paní Trumpové a byl dokonce zapojen do útoku na Světové obchodní centrum. Tak proč ho sakra zadržela zásahovka a je vyslýchán na kriminálce v Plzni?“

AGENT 02

Před sametovou revolucí snad nebylo v Plzni kriminalisty, který by alespoň jednou nezaslechl jméno Jindřich Limann. Jindra byl člověk s mimořádným obchodním talentem. Kšeftoval se vším, na čem se dalo vydělat, středem jeho zájmu byly ovšem umělecké předměty, zejména starožitnosti. V tomto oboru byl oprávněně považován za velkého odborníka, neboť o umění jako takovém – a o starožitnostech zejména – měl zcela mimořádné znalosti.

Po roce 1989 své aktivity rozjel naplno. V překotné porevoluční době, kdy většina jeho kamarádů privatizovala majetek státu, přičemž zárukou dávali do zástavy drahé kameny, které byly ve skutečnosti bezcenné, popřípadě ruiny nemovitostí nadhodnocené o desítky milionů korun, a další se dokonce pro změnu vydávali na politickou dráhu, Jindřich zůstával věrný svému oboru. Jeho podnikání se rozjelo do obřích rozměrů. V Praze otevřel vyhlášené starožitnictví a o zákazníky neměl nouzi, ba naopak. Kde však brát další a další umělecké předměty, po nichž byl zejména v zahraničí takový hlad? Otázkou „kde brát a nekrást“ se Jindřich až tak netrápil – jeho byznys nebyl zrovna křišťálově čistý. Stal se

hlavou organizovaného gangu, který po celé republice vykrádal kostely, zámky, galerie i muzea. Sám se žádného vloupání přímo neúčastnil, vždy stál v pozadí.

Po pár letech výnosného podnikání ale spadla klec. Ve spolupráci s německými policisty se plzeňským kriminalistům podařilo gang rozbít a celá organizovaná skupina stanula před soudem. Škoda dosahovala několika desítek milionů korun. Podle státního zástupce se jednalo o zřejmě nejrozsáhlejší případ organizovaných krádeží starožitností na území republiky. Přechít jen samotný výčet odcizených starožitných předmětů zabral soudci více než hodinu. Po několikaletém projednávání kauzy padl verdikt a členové organizované skupiny byli odsouzeni k trestu odnětí svobody v součtu přesahujícím padesát let. Nejvyšší trest vyměřil soud Jindřichovi, který byl označen za hlavu gangu. Jindřich Limann měl strávit ve vězení přes osm let, ovšem k výkonu trestu nenastoupil a načas se mu dařilo unikat spravedlnosti. Až po pár letech ho nemile překvapili maďarští detektivové v kasinu tamního zapadlého městečka, kde v ruletě roztácel své „těžce vydělané“ peníze. Na základě evropského zatýkácího rozkazu byl Limann vydán do České republiky a putoval rovnou za mříže.

Po odpykání trestu se Jindřich opět začal věnovat svému koníčku, tedy starožitnostem, ovšem tentokrát už v menším rozsahu než v době největší hojnosti.

Dlouhá léta, dokonce ještě před Jindrovým odsouzením, pro něj restauroval a rámoval obrazy nějaký pan Štefan Čorej. Znali se velice dobře, Jindřich ho i se starším synem Janem často navštěvoval v jeho bydlišti u Chlumu, jen pár kilometrů za Plzní. A znal i Štefanova syna Reného Čoreje, svého budoucího vraha.

Náš případ se začal odvíjet v pátek 7. listopadu roku 2014. Toho dne kolem čtvrt na pět odpoledne přijala operátorka na tísňové lince 112 naléhavý hovor:

„Dobrý den, my jsme na cestě do Plzně. Jedem jako od Chlumu, a jak je tam u rozvodny takovej velkej osamocenej dům, tak tam jsme

viděli, že se napříč silnicí rozjelo nějaký auto. Za nim běžel pán v oranžový bundě, a když jsme vyskočili, že mu pomůžeme auto zastavit, tak jsme si všimli, že uvnitř auta je pravděpodobně někdo zraněnej. Možná mrtvej. A ten chlap v tý oranžový bundě na nás řval, abysme jeli pryč. Asi měl pistoli...”

V tomto okamžiku se hovor přerušil. Osádka projíždějícího vozidla se dostala mimo signál mobilního operátora. Po pár vteřinách se oznamovateli podařilo na tísňovou linku dovolat znovu. Svědek o poznání klidnějším hlasem zopakoval svá předchozí slova a upřesnil, co viděl. Operátorka, která kvůli slabému signálu ne zcela zřetelně rozuměla předchozím slovům, se dotázala, zda volající na místě zastavil, nebo jen projel kolem.

„Zastavil jsem a ten pán v oranžový bundě schoval pistoli a křičel na nás, ať jedem dál. Já se hrozně lek, a tak jsem na to šláp.”

„Přepojím vás na policii. Domluvíte se přímo s nimi,” odpověděla operátorka a vzápětí přepojila oznamovatele na operační středisko policie.

Na tísňovou linku 158 zavolali během několika minut další svědci, kteří projížděli kolem osamocené nemovitosti u Chlumu. Všichni se shodovali v tom, že zahlédli terénní automobil v příkopu u silnice a opodál muže se zbraní v ruce. Operační důstojník vyslal na určené místo několik motorizovaných hlídek. Vzhledem k tomu, že podezřelý byl dle svědků ozbrojen střelnou zbraní, zalarmoval operační důstojník také zásahovou jednotku. Shodou okolností měla toho dne zrovna cvičení na Klatovsku, kde trénovala osvobození rukojmích z rukou ozbrojeného pachatele. Policisté ze zásahovky měli s sebou dokonce kolový obrněný transportér. Jakmile se velitel jednotky dozvěděl, co se děje, vydal rozkaz vyměnit ve zbraních slepé náboje za ostrou munici a všichni se urychleně vydali směr Chlum. Pro řidiče, kteří v odpoledních hodinách projížděli z Plzně na Klatovy, to musel být vskutku nevšední zážitek, když proti sobě viděli kolonu několika terénních a dodávkových vozidel s blikajícími majáky, jíž vévodil obrněný transportér, jak se za plného provozu řítí stokilometrovou rychlostí na Plzeň.

Během necelé třičtvrtěhodiny od oznámení obklíčili policisté v tmavých kombinézách rozsáhlý objekt. Pachatel, který se před příjezdem zásahovky stačil v objektu částečně zabarikádovat, se nacházel v prvním patře budovy. V daném okamžiku nemohli policisté samozřejmě tušit, jestli je uvnitř domu sám, zda nemá například nějakého komplice nebo – což by bylo ještě horší – zda nedrží v domě rukojmí, které by použil jako štít vůči zasahujícím policistům.

Po zajištění objektu začalo zdlouhavé a složité vyjednávání s podezřelým. Ten byl ovšem krytý v prvním patře silnou obvodovou zdí a zpočátku rozhodně neměl v plánu se mužům zákona vzdát. Náзор změnil až ve chvíli, kdy spatřil, jak se věž na obrněném transportéru otáčí jeho směrem, a pohlédl do tmavého ústí hlavně těžkého kulometu. Situace tak trochu připomínala scénku z filmu *Zachraňte vojína Ryana*, v níž se kdesi na severu Francie dívá americký ostřelovač z ochozu kostela do ústí hlavně německého tanku. Až na to, že oproti filmovému zpracování kulomet transportéru nevystřelil.

Sotva jsem si po příchodu ze zaměstnání stačil v klidu domova vypít kávu, už mi volal vedoucí krajské kriminálky, který bezprostředně po oznámení spěchal s výjezdovou skupinou k osamocené nemovitosti u Chlumu. Stručně mi popsal situaci s dovětkem, že mám okamžitě přijet na místo, kde pravděpodobně došlo k vraždě řidiče vozidla BMW.

S kolegu kapitánem Smrčkem a dalšími operativci jsme na místo dorazili ve chvíli, kdy byl podezřelý již zadržen. Seděl s pouty na rukou v dodávce zásahové jednotky, z obou stran střežen urostlými policisty s tmavými kuklami na hlavách.

První, co uvnitř domu upoutalo moji pozornost, byl jakýsi poklop, který bránil přístupu do prvního patra. Dřevěný poklop – v podstatě padací most – byl hustě pobitý asi dvacetimetrovými hřeby, které hrozivě trčely z prken.

V místnosti, odkud Čorej komunikoval s vyjednávačem, se našly různé bodné a sečné zbraně. Byla zde poházena podomácku vyrobená

kopí s ostrými bodci na dlouhých násadách, několik mačet a nožů. Co však bylo daleko závažnější, vedle postele ležel na podlaze samopal vzor 26, takzvaná pumpička, která – jak je všeobecně známo z jednoho veleúspěšného českého filmu – střílí kadenci „ta ta ta ta ta“. V zásobníku samopalu byla armádní munice ráže 7.62 Tokarev, opatřená projektilem s ocelovým jádrem.

V obytném křídle, kde se zadržený ukrýval, jsme při zběžné kontrole nikoho dalšího nezastihli. Zato v druhém křídle budovy nás čekalo překvapení. Kapitán Smrček zaslechl v jedné z místností jakýsi slabý zvuk, snad tiché zasténání. S pistolí v ruce přistoupil k posteli a prudce odhrnul peřinu. Před sebou jsme spatřili ležícího postaršího muže, jehož tělo ještě před sekundou zcela zakrývala péřová deka. Musím přiznat, že v prvním okamžiku jsme se domnívali, že je zraněný. Po chvilce nám s obtížemi vysvětlil, že je těžce nemocný a je podnájemníkem pana Čoreje.

Teprve po zadržení podezřelého Čoreje mohl soudní lékař prohlédnout zastřeleného muže. Po prohlídce těla následovalo ohledání vozidla BMW jakožto samotného místa činu.

Soudní lékař při prohlídce zhrouceného těla za volantem terénního automobilu zjistil nejméně pět střelných poranění, a to v oblasti hlavy, hrudníku a ramene. Pozorně jsem poslouchal komentář primáře Ústavu soudního lékařství, který svá slova nahrával na diktafon. Přitom moji pozornost zaujala stará dřevěná vycházková hůl. Ležela opřená o sedadlo spolujezdce, jen pár centimetrů od bezvládné ruky Jindřicha Limanna. Na holi jsem odshora dolů četl část vyrytého nápisu: „*Vy zelený hájové, bývaly jste vždy moje...*“ Vzpomněl jsem si, že obdobnou hůl nosíval při procházkách po lese i můj děda.

Nadřízený nás s kapitánem Smrčkem pověřil úkolem vyslechnout zadrženého:

„Je nás tady na místě dost. Vemte si ještě jednu dvojici operativců a pojedete na barák vyslechnout Čoreje. Na prohlídku jeho bydliště budem potřebovat příkaz. Pošlu za váma někoho z vyšetřováků, aby podnět k domovní prohlídce napsal. Čoreje vám na barák přiveze

zásahovka. Vy ho v autě nepovezete! To domluvím s jejich velitelem. Upozorňuju, že ho budou celou dobu střežit. Nespustí z něj oči! Já tady ještě chvíli zůstanu a pak přijedu za váma na barák.“

Než jsme z místa činu odjeli, od kolegů z výjezdové skupiny a policistů, kteří na místo přijeli první, jsme vyslechli dílčí informace k případu. Ovšem jak už to na začátku obvykle bývá, bylo jich poskrovnu. V podstatě jsme se dozvěděli pouze to, že je Čorej podezřelý z vraždy Jindřicha Limanna. Patrně několika výstřely z legálně drženího revolveru zastřelil poškozeného, který v té době seděl za volantem auta. Motiv činu jsme v daný okamžik neznali.

Čoreje nám mezitím příslušníci zásahové jednotky eskortovali do výslechové místnosti v budově krajského ředitelství. Než jsme s kapitánem Smrčkem přistoupili k samotnému výslechu, nahlédli jsme do záznamů v policejních evidencích. Informace k osobě zadrženého pro nás byly zajímavé. Malou chvíli jsme Čoreje sledovali přes jednosměrně průhledné zrcadlo zabudované ve zdi mezi výslechovou místností a přilehlou kanceláří, ve které se nachází technické zázemí. Jak funguje takové jednosměrně průhledné zrcadlo, asi zná každý z kriminálních filmů. Člověk, který se nachází uvnitř výslechové místnosti, spatří při pohledu do zrcadla pouze svůj odraz, kdežto z druhé strany zrcadla je na osoby v místnosti zřetelně vidět. V kriminalistické praxi se takové zrcadlo používá při rekognicích. V osvětlené výslechové místnosti stojí u stěny podezřelý s číslem v ruce, a to většinou mezi dalšími čtyřmi „figuranty“, kteří v úrovni prsou taktéž drží číslo. Svědek je sleduje z vedlejší kanceláře, zrovna tak jako my pozorovali Čoreje.

Zadržený muž, na kterého jsme přes průhledné sklo hleděli, seděl bez hnutí zády k protilehlé stěně, takže jsem mu dobře viděl do jeho apatické tváře. Přestože měl na ruku ocelové náramky, stáli po jeho bocích urostlí policisté ze zásahovky. Jejich ruce spočívaly na samopalech zavěšených na hrudi. Přes sklo zrcadla jsem viděl štíhlého, nepříliš vysokého muže středního věku s tmavými, lehce prošeďavými kadeřavými vlasy. Co však upoutalo moji pozornost, byly jeho oči: tmavé a vyložené

pichlavé. Podíval jsem se na kapitána Smrčka, který stál vedle mě. Kývl jsem na něj a suše konstatoval: „*Tak jo, jdeme na to.*“

S kapitánem Smrčkem jsme vzápětí vstoupili do výslechové místnosti. Čorej zvedl tmavé oči a se zájmem si nás prohlížel. Než jsme usedli za stůl, zadrženému jsme se představili. Požádal jsem policistu v tmavé kombinéze, aby předvedenému sňal z rukou pouta.

„*Posadte se, pane Čoreji, blíž ke mně, ať se pořádně slyšíme.*“

Rukou jsem ukázal na dřevěnou židli před kancelářským stolem. Ze svého místa na opačné straně stolu jsem sledoval, jak Čorej beze slova dosedá na přichystanou židli. Tak jako obvykle jsme na počátku výslechu zadrženého poučili o jeho právech, jak vyžaduje zákon, a sdělili mu, z jakého důvodu byl zadržen. Tím důvodem bylo samozřejmě podezření z vraždy Jindřicha Limanna. Čorej se vyjádřil, že poučení porozuměl a přítomnost advokáta během výslechu nepožaduje. Posléze prohlásil, že bude vypovídat. Zpočátku byly naše dotazy spíše všeobecné. Týkaly se především údajů k jeho osobě. Víceméně jsme si našeho protivníka tak trochu „otukávali“. Potřebovali jsme zjistit, jakou taktiku výslechu máme zvolit.

„*Pane Čoreji, jste někde zaměstnaný? Můžete nám prozradit, čím se živíte?*“ dotázal jsem se vyslýchaného, abych v kolonce protokolu o výslechu osoby podezřelé mohl vyplnit správný údaj o jeho povolání.

„*Mám živnosták na autodopravu. Jezdím s dodávkou,*“ odpověděl Čorej.

„*Takže rozumím tomu dobře, že jste OSVČ? Jste tedy osoba samostatně výdělečně činná, co má autodopravu? Je to tak?*“ chtěl jsem se ujistit, co z nabízených možností mám v kolonce označit.

„*Jo,*“ zazněla strohá odpověď.

„*V evidenci motorových vozidel jsem viděl, že tam máte zapsané jedno auto. Vy provozujete v rámci živnosti jednu dodávku, nebo máte aut víc?*“

„*Jo, mám jednu dodávku. S tou jezdím,*“ odvětil Čorej.

„*Máte nějaké zaměstnance?*“ dotázal jsem se.

„Ne,“ zazněla další strohá odpověď od muže s pichlavým pohledem.

„*Kolik si měsíčně vyděláte, pane Čorej? Jaký je přibližně váš čistý měsíční příjem?*“ zeptal jsem se vyslýchaného, abych v protokolu vyplnil další údaj.

„*To je různý, podle toho, jak jdou kšefty. Ale zhruba si vydělám tak necelých deset tisíc,*“ sdělil Čorej výši svého příjmu.

Měsíční výdělek, který zadržený uvedl, nebyl zrovna vysoký, proto jsem se dotázal: „*A to je váš jediný příjem? Je to váš jediný zdroj peněz?*“

„Ne, není,“ odsekl. Odkud získává další peníze, ale neprozradil.

„*Jaký je další zdroj vašich příjmů? Co ještě děláte?*“ položil jsem Čorejovi vzápětí otázku.

„*Já jsem agent,*“ odvětil k našemu překvapení.

„*Vy jste agent?*“ zopakoval jsem jeho slova, abych se ujistil, že odpověď myslí skutečně vážně.

„Jo,“ přitakal s vážnou tváří.

Začínalo mi být jasné, koho asi tak mám před sebou. Různých „cvo-ků“ jsem za svoji kariéru na kriminálce vyslýchal celou řadu.

„*A pro koho pracujete jako agent?*“ zeptal jsem se naprosto vážným tónem, aby snad Čorej nezapochyboval, zda jeho odpověď beru vážně.

„*To je tajný. To vám říct nemůžu,*“ s kamennou tváří odvětil Čorej a podíval se mi zpříma do očí.

„*Nemůžete? A proč ne?*“ zeptal jsem se jakoby překvapeně, i když jsem tušil, jaká odpověď asi tak přijde.

„*Nesmím,*“ nekompromisně sdělil Čorej a zabodl do mě svůj pohled.

Bylo mi jasné, že další slova zadrženého k tématu agent nemá smysl do protokolu psát. Popojel jsem od stolu v kancelářském křesle blíž k Čorejovi. Udělal jsem to záměrně, abych narušil jeho diskrétní zónu a promluvil k němu:

„*Vy jste, pane Čorej, podepsal nějaké prohlášení o mlčenlivosti? Podepsal jste někomu, že nesmíte prozradit, pro jakou organizaci nebo agenturu pracujete? Ano? Je to tak?*“

„Jo, podepsal. Nesmím o tom s nikým mluvit. Co dělám, je tajný,“ odpověděl na otázku Čorej s naprosto vážnou tváří.

„Dobře. A tu mlčenlivost, co jste podepsal a podle který nesmíte nikomu prozradit, pro koho pracujete, to s vámi tedy někdo skutečně sepsal, jo?“

„Jo, můj nadřízený,“ zazněla samozřejmá odpověď.

„Aha, váš nadřízený,“ pokýval jsem hlavou na srozuměnou.

„A ten váš nadřízený je také agent?“

„Samozřejmě. To je můj řídicí agent, ale jméno vám stejně neřeknu. Nesmím!“ rezolutně odvětil Čorej.

„Dobrá tedy, ale snad mi alespoň můžete prozradit, zda ta agentura, pro kterou pracujete, je česká, nebo zahraniční, ne? Odkud je ta agentura, pro kterou pracujete, pane Čoreji? Má nějaké ústředí?“ zeptal jsem se s předstíranou zvědavostí.

„Jasně že má. V Americe,“ odpověděl bez mrknutí oka agent René.

„V Americe má ústředí?“ zareagoval jsem s viditelným překvapením.

„Aha. A vy jste dostal, pane Čoreji, přidělený nějaký tajný číslo, jako mívají agenti? Jako má třeba James Bond?“

„Jo, já jsem agent 02,“ odpověděl Čorej s naprostou suverenitou.

„Vy jste agent 02? A kdo má číslo 01?“ dotázal jsem se zvědavě.

„To má můj řídicí důstojník.“

„Takže váš řídicí důstojník je ze Spojených států?“

„No jistě že je z Ameriky. Nejdřív dělal pro CIA a teď pracuje pro FBI,“ prozradil Čorej asi víc, než chtěl o svém tajném poslání.

„Takže rozumím tomu správně, že i vy pracujete pro FBI?“

„To vám nemůžu potvrdit. To na mě nezkoušejte. Jsem vázanej mlčenlivostí,“ odbyl mě náš tajuplný agent.

„Dobrá tedy, pane Čoreji. Bavili jsme se o vašich příjmech. Kolik si jako agent vyděláte?“

„Dost,“ odsekl Čorej.

„Já nevím, kolik je dost. Pro někoho je ‚dost‘ třeba dvacet tisíc, někomu jinému nestačí ani sto tisíc. Tak kolik vám jako agentovi platí? Můžete mi prozradit částku? Kolik je podle vás ‚dost‘?“

„Nesmím nikomu prozradit, kolik si vydělám. Víc vám k tomu neřeknu,“ odvětil trochu podrážděně Čorej a znovu do mě zabodl pronikavý pohled.

„Když mi nesmíte říct, kolik si vyděláte, tak se na to ptát nebudu,“ pronesl jsem klidným, až chlácholivým tónem.

„A pane Čoreji, co je vlastně náplní vaší práce agenta? Vy máte za úkol získávat nějaké informace?“

„Jo, obstarávám informace a taky chráním některý lidi,“ konstatoval hrdě.

„A koho chráníte, pane Čoreji?“ navázal jsem zvědavě.

„Třeba jsem zachránil život Ivaně Trumpové. Chtěli ji zavraždit teroristi.“

„Fakt?“ podivil jsem se skoro až obdivně nad jeho hrdinským skutkem. „Vy jste zachránil život paní Trumpové? A kdy jste jí zachránil život?“

„To se stalo před pár lety. Kdy přesně, to je tajný. Můžu vám ale říct, že ta akce proběhla v New Yorku.“

„V New Yorku? Tak to bylo určitě někde na Manhattanu,“ zkusil jsem, jestli se Čorej nacytá a prozradí místo, kde mělo dojít k záchraně života známé české rodačky.

„Ne, bylo to v metru. Chtěli ji tam zastřelit teroristi. Limann ji chtěl taky zastřelit. Je to taky terorista,“ nechal se René vyprovokovat a prozradil nám místo tajné operace, včetně osob zapojených do atentátu.

„Takže vy jste zachránil život paní Trumpové, když ji chtěli teroristi zavraždit v metru,“ pokýval jsem uznale hlavou.

Čorej nám svůj nelehký úděl agenta, který bojuje proti světovému terorismu, líčil s až neskutečným zaujetím. Nabýval jsem přesvědčení, že tento drobný člověk, který před námi sedí na židli, snad skutečně věří, že koná pro lidstvo dobro. Do svého vyprávění zamíchal i útok na budovy Světového obchodního centra v New Yorku, do kterého byl dle jeho představ Limann také zapojený. Ještě chvíli jsme s kolegou Smrčkem v tomto rozhovoru na téma agenturního zapojení pana Čoreje

v boji proti terorismu pokračovali. V duchu jsem si představoval, jak se asi baví kolegové v technickém zázemí výslechové místnosti, kteří náš absurdní rozhovor poslouchali v přímém přenosu z reproduktorů. Jak se smíchem komentují výplody zdeformované fantazie agenta Reného. V takové chvíli si ale musíte dát velký pozor, abyste nepodlehli pokušení a nesklouzli, byť neúmyslně, do stylu komunikace protivníka. Především se musíte zdržet jakéhokoli náznaku posměšných gest a komentářů, i když k tomu situace vyložene svádí. O svém soupeři si můžete myslet, že je naprostý cvok, avšak své myšlenky a pocity nesmíte dát najevo. Stačí jedna špatně formulovaná otázka, vyslovená se skrytým náznakem ironie, a dialog mezi vámi a vyslýchaným může okamžitě skončit. S kapitánem Smrčkem jsme museli zachovat naprosto kamennou tvář, aby Čorej nenabyl dojmu, že snad jeho slova nebereme vážně. Pokračovat však v tomto absurdním rozhovoru na téma agent nedávalo moc velký smysl.

Celou dobu jsem Čoreje bedlivě sledoval. Vnímal jsem jeho verbální i neverbální projevy. Ač se naše konverzace nesla celkem v poklidném duchu, cítil jsem, že vyslýchaný je vnitřně napjatý, až podrážděný. Na položené otázky dokázal odpovídat sice celkem v poklidu, přesto z něj vyzařovala rostoucí frustrace. Bylo jen otázkou času, kdy mu některý z dotazů zrovna moc nesesedne a vyhodnotí ho pro sebe negativně. Jaká přijde z jeho strany reakce, to se nedalo dost dobře odhadnout. Oproti mně i kolegovi byl Čorej subtilní postavy, ale nebylo radno tohoto zřejmě duševně nemocného člověka podceňovat. Přestože se v jeho blízkosti nacházeli dva příslušníci zásahovky, nehodlal jsem řešit situaci, kdy na nás nečekaně zaútočí. I obyčejná propiska v ruce šílence je při útoku do oblasti obličeje velice nebezpečnou zbraní.

Za více než třicet let u policie jsem měl tu čest s řadou duševně nemocných pachatelů, ale tenhle nevelký muž podezřelý z vraždy byl přece jen v něčem odlišný. Před námi seděl člověk, který byl skálopevně přesvědčen o své pravdě. Z jeho tmavých očí vyzařoval až jakýsi fanatismus. On přece vykonal pro lidstvo dobrodiní! Zbavil svět teroristy, který

usiloval o život samotné paní Trumpové, a byl dokonce zapojen do útoku na Světové obchodní centrum. Tak proč ho sakra zadržela zásahovka a je vyslýchán na kriminálce v Plzni? Kvůli čemu? Vždyť jednal správně, když zastřelil tak nebezpečného teroristu celosvětového významu!

„Tak jo, pane Čoreji, takže vy jste vlastně zneškodnil teroristu,“ pokýval jsem chápavě hlavou, když jsem zhodnotil jeho dosavadní vyprávění. Vzápětí jsem se obrátil na policistu s tmavou kuklou na hlavě, který na začátku výslechu sňal pouta z rukou předvedeného.

„Prosím tě, kolego, vyndej zas ta pouta a přicvakni tady pana Čoreje k madlu. Pak nás necháte o samotě. Skočte si zatím s kolegou na kafe, ve předu v kuchyňce je kávovar.“

Běžně podezřelé osoby vyslýcháme v kanceláři. Přece jen prostředří naší kanceláře je o něco útulnější než stroze vybavená výslechová místnost. A pokud jsou vyslýchání kuřáci, zpravidla jim dovolíme, aby si zapálili, i když v celé budově krajského ředitelství je kouření zakázáno. Ono takové vstřícné gesto většinou vede k lepšímu navázání vztahu. Tentokrát jsem byl nadmíru rád, že jsme zadrženého Čoreje vzali rovnou do výslechovky, kde je sice striktní zákaz kouření, ale okno v místnosti chrání pevná mříž a ve zdi je ukotveno masivní kovové madlo, ke kterému v případě potřeby můžeme vyslýcháného připoutat.

Z tohoto nevelkého, subtilního muže se šířilo až jakési hmatatelné nebezpečí. Rozhodně jsem nechtěl riskovat, že Čorej uchopí nějaký předmět a bleskově zaútočí. Pokud by k tomu došlo, kolegové ze zásahovky by ho dozajista zpacifikovali, ale zákrok by se pravděpodobně neobešel bez zranění zadrženého a následného zdlouhavého ošetření mimo budovu krajského ředitelství. Pak už by se s námi asi ne bavil. Takhle sice bude s pouty na jedné ruce omezen na pohyb, nebude to pro něj až tak komfortní, ale vyvarujeme se nepříjemné situaci a konverzace může probíhat na přijatelné úrovni.

K samotnému skutku Čorej uvedl: V noci ze 6. na 7. listopadu nemohl spát. Usnul až nad ránem, kolem páté hodiny. Dodal, že přibližně půl roku pociťuje nervozitu, a proto v noci špatně spí. V pátek

7. listopadu se probudil po desáté hodině. Nachystal si kovový odpad, který doma nashromáždil. Odpoledne ho hodlal odvézt do sběrný v Plzni.

„Asi tak ve čtvrt na dvě jsem odjel do sběrný. Za šrot jsem obdržel kolem 900 Kč. Potom jsem jel do firmy, pro kterou zajišťuju rozvoz nábytku. Tam jsem naložil stůl se skříní a jel jsem na oběd. Po obědě jsem jel za kamarádem Martinem Gregorem. Chtěl jsem po něm, aby mi našel na internetu letecký snímek objektu, kam jsem měl doručit nábytek. Martin to v počítači našel a vytiskl mi mapu. Od Martina jsem jel za svým synem Robinem. Syna jsem se ptal, jestli ten barák, kam mám dovézt nábytek, patří Limannovi. Robin se díval na mapu a pak mi řekl, že vůbec netušil, že by měl mít Limann v té vesnici nějaký barák. Já jsem synovi říkal, že mně zase vyhrožoval mladej Patrik Limann. Říkal jsem mu, že mi hrozil likvidací celé rodiny, prý všechny zastřelí a nechá naživu jenom mého tátu. Robin mě nechtěl vůbec poslouchat. Přímou mi tedy neřek, že to nechce slyšet, ale poznal jsem to z jeho chování. Se synem jsem se rozloučil a vyrazil jsem na cestu. Během loučení jsem mu podal ruku, i když to běžně nedělám, a poplácal ho po ramenou. Přitom jsem mu řekl, aby byl dneska opatrný, protože pojedou s tím nábytkem a nevím, co se tam může přihodit.“

Při doručení nábytku se však nestalo zloha nic. Zákazník, který si nábytek objednal, neměl s Jindrou Limannem nic společného. Kolem šestnácté hodiny přijel Čorej do svého bydliště. Zacouval s autem do garáže, aby mohl před domem shrabat spadlé listy.

„Začal jsem hrabat listy u garáže. Pokračoval jsem asi tak patnáct až dvacet minut, když přijel Limann. Přijel v BMW X5, myslím, že tmavomodré barvy. Chci říct, že jsem zpočátku nevěděl, že přijel on. To jsem poznal, až když zastavil a stáhl okýnko u spolujezdce. Když sjelo okno, poznal jsem, že se jedná o Limanna. Opřel jsem hrábě o strom a šel k tomu BMW. To už jsem vytáhl zbraň z podpažního pouzdra. Šel jsem k otevřenému okýnku, namířil na něj revolver a zeptal se: ‚Jste teroristi?‘ On se jen smál a odpověděl mi, že ‚jo‘. Já se ho zeptal

podruhý: *„Jste teroristi?“ On mi zase s úsměvem odpověděl „jo“ a já vystřelil. Nejdřív jsem střílel na hrudník a potom jsem vystřelil jednu ránu do hlavy.“*

Čorej uvedl, že použil legálně držený revolver ráže .38 Special na šest nábojů. Zbraň si údajně uložil do podpažního pouzdra už po zprávách ve 12.30 hodin.

„Asi při druhé nebo třetí ráně se auto rozjelo a pomalu přejíždělo silnici k protější krajnici. Já šel souběžně s tím autem a za chůze jsem na Limanna dál střílel.“

Ve stejnou dobu projížděl kolem svědek, který následně zavolal na tísňovou linku. Čorej nám situaci popsal těmito slovy:

„Asi deset metrů ode mě zastavilo auto. Vystoupili z něj nějací lidé a šli směrem k Limannovu autu. Já na ty lidi začal křičet: „Nechodte k němu!“ Měl jsem totiž strach, že má zbraň a bude střílet. Auto s těmi lidmi odjelo.“

Čorej poté vešel do rodinného domu a vyběhl schody do prvního patra. Zde v pokoji vysypal vystřelené nábojnice z bubínku revolveru a do nábojového válce vložil dalších šest nábojů. Na otázku, proč tak jednal, nám sdělil:

„Protože jsem předpokládal, že za Limannem někdo pojede. Podíval jsem se z okna, jestli nepřijelo nějaký auto s jeho kumpánama. Potom jsem vyšel před barák a viděl jsem, že před Limannovo BMW stojí nějaký auto. Lidi z toho auta stáli asi dva metry od toho BMW a koukali dovnitř okýnkem u spolujezdcе. Já na ně křičel: „Hejbe se?“ Řekli, že ne. Já je odstrčil a stoupl si před ně. Dvakrát jsem Limanna střelil do hlavy. Střílel jsem před těma lidma. Byl to kluk s holkou. Ten kluk zůstal koukat a jen řekl: „Co se děje?“ Potom oba couvli a utíkali od auta.“

Následně Čorej vběhl do domu, zamkl za sebou vchodové dveře a přisunul k nim stůl. Své počínání odůvodnil obavou z toho, *„že by moh přijet někdo z Limannových kumpánů“.*

Čorej poté obvolal členy rodiny. Rodinným příslušníkům oznámil, že zastřelil Jindru Limanna, a během telefonátů pozoroval, jak se k jeho bydlišti blíží policejní vozidla.

„Viděl jsem majáky. To už byla tma. Potom jsem byl policisty zadržén.“

Čorej během výslechu ani na okamžik nezapochoyboval, že jednal správně, když Jindřicha Limanna zastřelil. Přesto jsem mu ještě jednou položil přímou otázku, z jakého důvodu na poškozeného vlastně střílel.

Odpověděl: *„Byl jsem k tomu donucen ze strany jeho syna Patrika Limanna. Několik let na mě činil nátlak a vyhrožoval likvidací mé rodiny. Sám mi řek, že jsou teroristi. Řek to asi před dvěma měsíci. Bylo to někde v Plzni.“*

Čorejova odpověď příliš nevysvětlovala důvod, proč zaútočil střelnou zbraní na poškozeného Jindřicha Limanna, když mu údajně vyhrožoval jeho syn Patrik. Byl proto znovu dotázán, zda mu nějakým způsobem vyhrožoval také samotný Jindřich Limann.

Odpověděl jediným slovem: „Ne.“

„Proč jste tedy zastřelil pana Jindřicha Limanna, když sám říkáte, že vám vyhrožoval pouze jeho syn Patrik?“ položil jsem vzápětí vyslychanému dotaz.

„Protože jsou to teroristi. Kdyby mi odpověděl nějak jinak, tak bych to neudělal. Proto jsem se ho ptal pro jistotu dvakrát, jestli si třeba nedělá srandu, ale jednoznačně jsem usoudil, že si ji nedělá,“ zaznělo z úst zadrženého Čoreje.

Čorej se dále vyjádřil, že Jindřicha Limanna znal přibližně patnáct let. Znali se prakticky po celou dobu, po kterou jeho otec pro Limanna renovoval obrazy a další starožitnosti. Údajně s Limannem vycházel v dobrém. Vzájemně si tykali, ale nedá se říci, že by k sobě měli bližší vztah.

Kolega se Čoreje dotázal, z jakého důvodu se po poledni 7. listopadu ozbrojil svým legálně držným revolverem. Ani držitel zbrojního průkazu u sebe přece jen běžně nenosí zbraň v podpažním pouzdru. Čorej mu

vysvětlil, že od včerejšího dne, kdy se dozvěděl, že má doručit zákazníkovi nábytek, měl strach. Domníval se, že dům v malé obci na severním Plzeňsku, kam měl zakázku doručit, patří Limannovi.

Samotný výslech Čoreje začal v deset večer. Končili jsme pozdě, krátce před druhou hodinou v noci.

V sobotu 8. listopadu dopoledne byli vyslechnuti svědci, před kterými Čorej střílel na svoji oběť poté, co vyměnil v bubínku revolveru náboje.

Mladý muž, který přibližně v 16.30 hodin projížděl se svojí přítelkyní kolem Čorejova bydliště, kriminalistům během podání vysvětlení mimo jiné sdělil:

„Viděl jsem v příkopu u samostatně stojícího velkého domu nějaké SUV značky BMW. S přítelkyní jsme si všimli, že za volantem někdo sedí. Zastavil jsem tak patnáct metrů před tím autem a šli jsme k němu. Uvnitř jsme spatřili řidiče. Jednalo se o staršího muže, který byl od krve.“

Svědék pan Opava neváhal, okamžitě vyndal z kapsy mobil, vytočil tísňovou linku 155 a operátorce popsal situaci. Dále uvedl, že mezitím, co volal na tísňovou linku, zastavilo na protější straně silnice další vozidlo. Z auta vystoupil mladý muž ve věku kolem dvaceti let a zeptal se pana Opavy, co se stalo. Ten mu odpověděl, že neví, ale že už volal záchranku. Přítelkyně pana Opavy, slečna Aneta Procházková, odběhla pro autolékárničku. Také mladý muž, který přijel jen před pár vteřinami, běžel do svého auta pro lékárničku. Ve chvíli, kdy se slečna Procházková vrátila k vozidlu BMW, zaregistroval svědek nějakého muže, který se blížil od domu.

„Ten muž, který přiběhl, se mě zeptal: ‚Dejchá?‘ Já mu odpověděl, že neví, ale že už jsem volal záchranku. On mě jakoby odstrčil, stoupl si mezi mě a přítelkyni a najednou padly dva výstřely. Já si do té doby žádné zbraně nevším, ale musel střílet ten člověk, který přiběhl od domu. Stál jsem prakticky vedle něj, ale nedokážu si vybavit žádné detaily. Já byl v tu chvíli soustředěný na řidiče v autě, okolí jsem příliš